

Проект „Повишаване на демократичната
компетентност и разбирането за правата на човека
сред младите хора“ – ACF - 156

„За децата и правата“

01 юни 2021г.
гр. Монтана

Автори:

Силвина Петрова,
Ива Рангелова,
Гергана Йорданова,
Виктория Бориславова

Художник:

Мила Емилова

Ани е на 5, но непрекъснато изследва света около себе си. Ани обича животни, природата, да прекарва време с баба и дядо, обича също така да си играе с приятели и да гали кучето на съседите – Рекс. Според Ани света е прекрасен и е пълен с невероятни неща. Ани има право да обича тези тези, има право да се забавлява, има право да живее.

Член 6

Всички деца имат право на живот. Държавите трябва да осигурят на децата възможност да оцелеят и да се развиват по най-добрия начин.

Кристиян е ученик в 1-ви клас. Първата му година е, но на Крис много му харесва в училище. Има толкова деца, учителката на Крис е изключително мила и той се радва да научава нови неща. Но Крис често се срамува да казва какво мисли, защото може би другите деца няма да са съгласни с него, затова Крис често е мълчалив – не иска да обиди никого. Но Крис трябва да знае, че може да говори или да задава въпроси за всичко, което му е интересно. Крис има това право и не бива да се срамува да изказва своето мнение.

Член 12

Децата имат право да дават своето мнение, когато възрастните взимат решения, които ги засягат. Също така те имат право тяхното мнение да бъде зачитано.

Мия е на 10 години. Тя обожава да пътува и за щастие, често пътува с родителите си. Ходили са дори в други държави. Мия харесва това, че навсякъде хората са различни. Харесва да се запознава с различни култури. Тя знае, че по света има хора с различен цвят на кожата от нейната, има също и хора, които не празнуват Великден, нито Коледа. Но Мия мисли, че това е много готино, защото всеки от нас е уникален и няма втори като теб. Затова и всеки е толкова различен, мисли по различен начин, празнува различни празници, облича се с различни дрехи. Но Мия знае, че светът е много цветен и пъстър и всеки има право да бъде различен, а да бъдеш различен е страхотно.

Член 14

Деца имат право да мислят и вярват, в каквото искат и да упражняват религията, която желаят, без да нарушават същите права на другите хора. Родителите трябва да съветват децата си по тези въпроси.

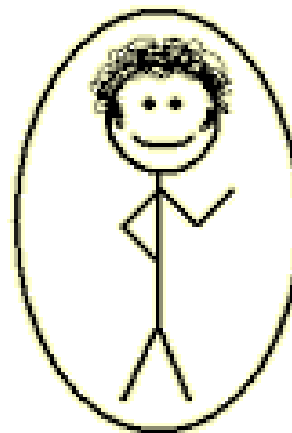
Яна и Лора са най-добри приятелки и често си играят заедно в детската градина. Народна топка и дама са част от забавленията им, но най-обичат да обличат своите кукли „Барби“.

Един ден Яна преценява, че куклата на Лора е по-хубава от нейната и решава да ги размени без да попита приятелката си. Лора е объркана и разстроена от размяната и не знае как да реагира.

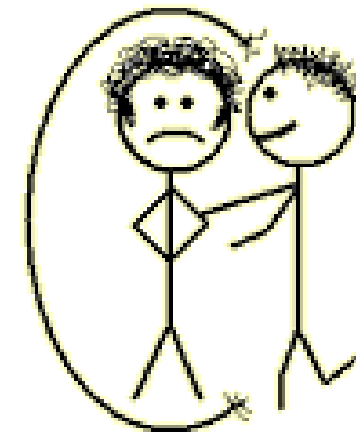
Според вас правилно ли е постъпила Яна?
Кое право на Лора е нарушено?

Член 16

Децата имат право на лично пространство. Законът трябва да ги защитава от атаки срещу техния начин на живот, доброто им име, семейството и дома им.

Ok

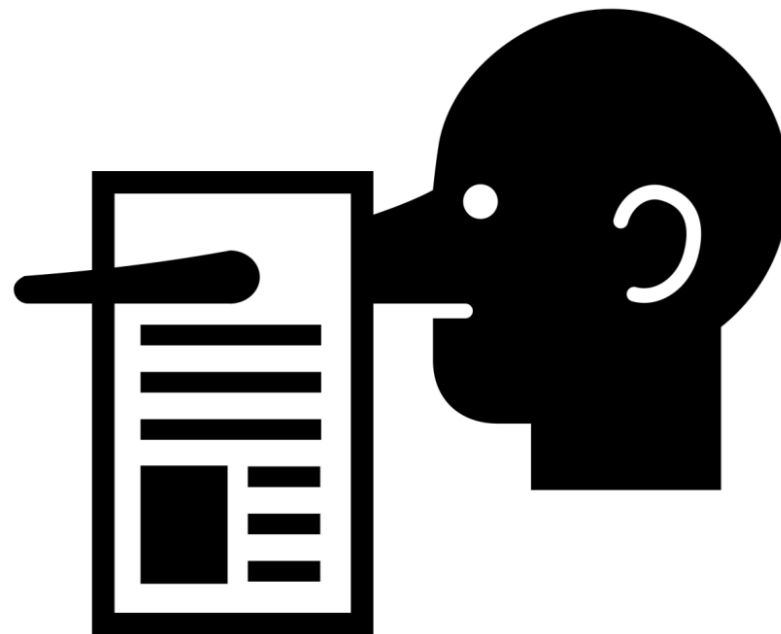
Not Ok

Явор и Влади са двама братя, като единият е на 8, а другият е на 16. Те са много задружни. Често ритат заедно на игрището и си споделят комикси. Влади като по-големият брат помага на братчето си с домашните и го води на училище.

Един ден по пътя за училище странен непознат ги спира и дава на малкия Явор списание, пълно с насилие и грозни сцени. Детето го разглежда и остава потресено. Нима се случват такива неща по света? Влади забелязва какво гледа брат му и веднага го взима от ръцете му. Но вече късно. Неуместното съдържание остава трайни следи в детското съзнание. Явор много време след това не може да спи и сънува кошмари. Едва след няколко посещения при психолог успява да се отърси от тази случка и да продължи да живее пълноценно и без страх.

Член 17

Деца имат право на достоверна информация от медиите. Телевизията, радиото и вестниците трябва да доставят информация, която децата могат да разбират и да не популяризират материали, които могат да навредят на децата.

Гошко е на 5 години. Той страда от аутизъм. Това е нарушение в детското развитие, засягащо способността за общуване и взаимодействието със заобикалящия свят. Гошко среща трудности с комуникацията и сприятеляването с другите деца. Предпочита да си седи вкъщи пред това да играе на площадката с останалите. Това го прави „различен“ и „странен“ за малчуганите на неговата възраст и те странят от него, което натъжава Гошко още повече.

Майка му забелязва проблема и решава да го заведе при специалист. Навременната терапия води до първите резултати. След половин година от първото посещение Гошко вече говори гладко и разбираемо и не се притеснява да се сприятелява. Благодарение на специализираната грижа и подкрепа, той е щастлив като се забавлява и играе с другите деца.

Член 23

Деца с физически и умствени увреждания трябва да получават специализирана грижа и подкрепа, за да могат да водят пълноценен и независим живот.

Елена е на 8 години. Тя живее в краен квартал на града заедно с майка си и четиримата си братя и сестри. В блока често водата спира. Жилището е старо, мръсно и студено. Зимата семейството на Елена се отоплява само от една печка.

В един зимен ден момичето не се чувства добре, отпаднала е и не може да иде на училище. Вероятно е настинала. Няма кой да се погрижи за нея. Майка ѝ е излязла, за да търси работа, а по-големите и братя и сестри – прехрана. Елена няма как да иде на лекар или да вземе лекарства. Вследствие на това се разболява.

Член 24

Държавата имат право на висококачествена здравна грижа, на чиста вода, здравословна храна и чиста среда, за да бъдат здрави. Богатите страни трябва да помагат на бедните страни да постигнат това.

Лили е на 8 години. Учи в училището в своя квартал. Обича да играе с приятелите си, но това не се случва често. Майка ѝ държи Лили да учи и в почивните дни. Дори когато момичето е написало домашните си, то не получава заслужената почивка.

Един ден тя моли майка си да я заведе на концерт на танцови състави от чужди страни. Чувства се развълнувана, докато не получава отказ. Майка ѝ казва, че трябва да се прибира, защото и е подготвила допълнителни задачи. Заради преумората Лили рядко е усмихната.

Член 31

Всички деца имат право да си почиват и да играят, както и да се присъединят към широк кръг от културни и творчески дейности.

Любо е 3 клас. Той обича да ходи на училище, но не всички предмети му се отдават. В свободното си време рисува и изпитва интерес да снима природата, когато е някъде с родителите си. Мечтае един ден да бъде страхотен фотограф.

Рядко споделя за тази мечта пред учителите си. Те казват, че е още малък. Порицават го, когато не се справи добре с някой тест. Често Любо се прибира потиснат вкъщи и изпитва вина, че не е отличник като някои негови съученици.

Член 29

Образованието трябва да развива до максимална степен личността и талантите на всяко дете. То трябва да насърчава децата да уважават родителите си, както и собствените си и други култури.

В сиропиталището „Вяра“ живеят 30 деца на възраст от 3 до 15 години. Управителите на приюта са коравосърдечни хора, които дават малка част от средствата, предоставени от държавата, за грижа за децата. Те са искат да притежават много пари, затова измислят начин как да печелят повече чрез децата.

Уреждат децата над 7-годишна възраст в завод за изработване на мебели като общи работници. Малчуганите работят по 12 часа на ден, като в края на деня получават една купа студена овесена каша.

Загрижената Надежда, работничка в завода, представя през социалните служби реалността за отношението към децата от „Вяра“. Управителите са осъдени, а децата преместени в по-добро място за живот, където никога повече не са принудени да работят. А до Надежда... тя осинови „малечката“ на сиропиталището – Любов.

Член 32

Държавата трябва да защитава децата от работа, която е опасна или може да навреди на здравето им, или тяхното образование.

Родителите на Катя са прогресиращи търговци, които се местят от град в град през кратки периоди. Това е главен фактор Катя да не завързва постоянни приятелства и да е свита, но добродушна. Преди 3 месеца нейното семейство се установява в нов град, а Катя постъпва в ново училище. Тя попада в лошата компания на Мадлен, момиче употребяващо наркотици. Катя решава да пробва само веднъж опасните психотропни вещества... Но дали остава само веднъж?

Младото момиче започва все по-често да взима наркотични дози. Нейните родители са твърде заети, за да забележат промяната в своето дете. Но дали всички в обкръжението на Катя са тихи наблюдатели? Нейната любима учителка по изобразително изкуство Иванова вижда явната деградация в момичето – умора, раздразнителност, белези по ръцете. Тя се опитва да осъществи контакт с родители, но неуспешно. Тогава решава да подаде сигнал в социалните служби. Те проверяват сигнала и установяват зависимостта на момичето, родителите са потресени как не са забелязали.

Катя постъпва в център за наркозависими и след 6 месеца е същото слънчево момиче, което е била преди отровните вещества.

Член 33

Държавата трябва да осигури начин да защитава децата от опасни наркотици.

Слънцеландия е държава, сгушена сред планини и долини. Тя е малка и непозната за повечето хора, но нейните жители я обичат безкрайно. Те са известни със своето гостоприемство и чувство за хумор.

Групичката на Петър, Теодор и Мишо е неразделна. Тяхното приятелство започва, когато са едва на 5 години, и продължава в наши дни, когато те са на 12 години. Тримата приятели играят постоянно навън на футбол, търсят „изгубени“ съкровища и измислят митични истории за чудовища. Тяхното щастие е неразруσιμο...до един съдбоносен ден.

Гръмвил обявява война на Слънцеландия и всички момчета над 10-годишна възраст са повикани да се отзоват в служба на своята обичана държава. Трите момчета са уплашени. Как ще се справят, далеч от своите семейства? Групичката ще се разпадне ли? Как ще държат оръжие, като досега са използвали само пластмасови пистолети, когато са си играели на полицаи? Хиляди въпроси изникват в техните невръстни главици... Как топлатата и уютната Слънцеландия позволя да бъде превърнато в пепел детството на своите деца?

Член 38

В случай на въоръжен конфликт, държавите не бива да позволяват на деца под 15-годишна възраст да участват във въоръжени действия или да се присъединяват към армията.

